

ÁMORTH ANGELIKA

FELHŐJÓSLÁS

*„Mit ettél, föld, hogy egyre szomjazol?
Hogy annyi könnyet s annyi vért iszol?”*

Petőfi

A pince fala nyirkos és hideg, kellemetlen nekitámaszkodni. Az előregörnyedéstől viszont hamar megfájdul az ember háta. A padlón régi matracok hevernek. Egy éve még minden matracra jutott egy család, de azóta szinte mindenki elment. A hruscsovka kiürült, csak azok maradtak, akiknek nincs veszítenivalójuk vagy nem mehetnek.

Már harmadik órája szól a légvédelmi sziréna. A hang is olyan, mint a szag, megszokod, ha sok ideje körülvesz. A sziréna hangja is olyan lett, mint a hűtő zúgása.

A sűrke paplan alatt Ványa bácsi gubbaszt a tizennégyes lakásból és a kutyáját simogatja. Jó kutya, nem kóborol el soha, türelmesen vár, míg kimehetnek, meg-megnyalja néha a gazdája kezét, és halkán nyüszít, hogy senkit se zavarjon szomorúsága.

Mellettük harmincliteres vizeskannák vannak a fal alá tolva. Kettő már kiürült, pedig nemrég lettek feltöltve. Néhány üres palack is hever a földön, az egyik WC-nek lett kijelölve.

– Mikor jön már vissza anya? – kérdi Vovka a nagymamáját halkán, már másodjára, és még szorosabban hozzásimul puha, meleg testéhez.

– Mindjárt itt lesz, csak ránéz papára, hogy nincs-e szüksége valamire.

Nagypapa nem jöhet le a pincébe, ágyban fekszik már nyolc hónapja a harmadikon. Csoda, hogy túlélte azt a legutóbbi agyvérzést is.

– Unatkozom – nyöszörög a kisfiú.

– Akkor aludj.

– Nem akarok, már kialudtam magam.

Reménytelenül nyúl a lemerült telefon után. Amíg van mese, addig az idő is csak eltelik valahogy. De ha nincs mit csinálni, a pincében töltött órák belefolynak a penészszagú végtelenségbe.

– Tudod, Vovka, amikor én kicsi voltam, nem volt sem telefonom, sem tévém.

– És mit csináltál, amikor unatkoztál?

– Sok mindent. Meséltem már, mi volt a kedvenc játékom? Illja bácsival, amikor szép volt az idő, kifeküdtünk a fűbe és néztük a fellegeket.

– Hát ez tök unalmas játék – vág a szavába a kisfiú.

– Várj, hallgass végig, ez nem minden! Mindig megbeszéltük, milyen formák rajzolódnak ki a felhőkből. Egy idő után viszont azt is észrevettük, hogy minden, amit megláttunk az égbolton, az valóra vált.

– Hogyhogy? – csillan fel Vovka varázslatra éhes szeme.

Ljudmila Vasziljivna megköszörüli a torkát és beveti minden mesemondó tehetségét, még Ványa bácsi kutyája is fülét hegyezve figyel.

– Hát úgy! Egyszer egy nagy bodzavirágot láttam az égen, és amikor hazamentünk a mezőről, otthon bodzaszörppel várt minket az anyukánk. Volt, hogy egy nagy kettést láttam kirajzolódni, a lemenő nap még pirosra is festette. Másnap kettést kaptam az iskolában...

– Mert leckét kellett volna írni, nem pedig az eget bámulni egész délután – szól közbe Ványa bácsi nevetve a szomszéd matracról.

– Csitt! – mordul rá a szigorúság látszatát magára öltve, majd folytatja a mesélést a nagymama. – De tudod, Vovka, mi volt a legkülönlegesebb felhőjölátom? Egy cica! Amikor megláttam a kismacska formájú bárányfelhőt, még nem is sejtettem, mi vár rám. Azt hittem, csak elszalad majd előttem a szomszéd Murcsik. De nem így történt. Hazamentem Illjusával, és otthon egy valódi kiscica várt ránk. Akkor hozta haza apa, a munkából jövet találta egy árokban. Olyan csöppnyi volt, olyan gyámoltalan, hogy apánknak megesett rajta a szíve, és magával hozta, hogy megetessük és rendbe szedjük kicsit. Ha otthagytá volna, biztos nem éli meg a másnapot. Vagy éhen hal, vagy őt eszi meg egy arra járó kóbor kutya. Aztán végül velünk maradt, kisírtuk magunknak. És jó sokáig a családunk része volt. Még anyád is emlékszik rá, kérdezd csak meg, ha nem hiszed! Öreg macska volt már, amikor anyád született, de mindig kitartóan tűrte a kis gyerekek ráncigáló simogatását.

Ljudmila Vasziljivnának múltba réved a tekintete a kedves gyermekkori emléktől. Vovka ismét erősen hozzá simul. Kedvet kap ő is a játékhoz. A mennyezetet kémleli, a lepatogzó vakolatban próbál fellelni valami kirajzolódó formát.

– Nézd, mama, azt a foltot ott! Látod? Olyan, mint egy rakéta.

Válasz nem érkezik, a csönd betéri az egész pincét, csak a kutya halk nyüszítése töri meg a nyomasztó némaságot néha-néha.

– Biztos azt jelenti, hogy úrhajós leszek, ha nagy leszek – szólal meg végül Vovka jókedvűen.

– Biztos, kincsem, biztos – bólogat nagymama, és kitöröli szeme sarkából a zsíros cseppé hízott könnyet.

SAJÁT FELELŐSSÉGRE

Alulírott, Kovács Sándorné Tóth Éva

SAJÁT FELELŐSSÉGRE TÖRTÉNŐ KÓRHÁZI TÁVOZÁSOM KAPCSÁN NYILATKOZOM,

hogy fiatal korom ellenére a hajam hozzávetőlegesen úgy negyven százaléka ősz, és minden ősz hajszálam elfogadom, elismerem, hogy eddigi életutam következményeként fakultak ki, nem képezik jelenlegi egészségügyi intézményben történő tartózkodásom hagyatékát;

hogy szemem kék,

és hogy a jobb szemhéjam fölötti, szintúgy kék, bár néhol kissé sárgás árnyalatú sebhelyet, melynek rendbehozásánál csak három öltésre volt szükség, otthon gondosan ápolom, a doktor úr ajánlásainak pontosan eleget téve; továbbá nyilatkozom, hogy a sebhely keletkezése kapcsán semmilyen rendfenntartó szervnél nem szeretnék bejelentést tenni,

feljelentést pláne nem, megérdemeltem, igazán megtanulhattam volna már vigyázni a számra;

nyilatkozom, hogy semmilyen kardiológiai vagy pulmonológiai rendellenességgel, alapbetegséggel tudomásom szerint nem rendelkezem, nehéz légzésemről, légszomjamból és néha kellemetlenül magas pulzusszámomról kizárólag az erős dohányos mivoltom és a periódikusan kiújuló pánikbetegségem tehet;

tehát ÉN;

hogy két élő és egy halva született gyermek édesanyja vagyok, semmilyen nőgyógyászati beavatkozásom nem volt a szüléseken kívül.

hogy visszerproblémámmal tisztában vagyok,

nem ez áll lábaim remegésének és összecsuklásának hátterében, csak nehezen viselem a görcsöket,

és kissé fáj a combom felső részénél az a véraláfutásos rúgásnyom, amiről a traumatológián tegnapelőtt jegyzőkönyv is készült;

nyilatkozom, hogy saját felelősségre távoztam az egészségügyi intézményből, elutasítom a kezelőorvos által felajánlott művi befejezést,

jobb, ha a természet maga végzi a dolgát;

tudomásul veszem az ultrahangvizsgálat során megállapított diagnózist:

*foetus mortuus;
bizonyára nem volt életképes;
megismerkedtem döntésem minden kockázatával,
egy esetleges jövőbeli fertőzés esetén a kórház szakembereit nem vonom
felelősségre;
ha meg belehalok, hát...
lehet, én sem vagyok életképes, Sanyi is megmondta.*